

10-11. *De God nu van alle genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, Hij Zelf moge u – na een korte tijd van lijden – toerusten, bevestigen, versterken en funderen, Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.*

Nu Petrus zijn brief gaat beëindigen brengt hij God alle lof toe én grijpt hij terug op het begin van zijn brief: Gods genade in Christus Jezus tot de eeuwige zaligheid, die God schonk aan de lezers, door het geloof in Christus Jezus. (Hoofdstuk 1, vers 1 en volgende.) Verder bemoedigt Petrus zijn lezers ermee dat de Heere het werk dat Hij begon, zal voltooien. Na een korte tijd van lijden zal Hij hen opnemen in de eeuwige heerlijkheid. Hij zal Zijn werk van genade in de lezers voltooien, temidden van hun lijden om het geloof in Christus Jezus.

Een aandachtspunt is hier, waar de woorden – *na een korte tijd van lijden* – bij horen. Is dat bij het eerste deel van het vers of bij het tweede? Ik denk bij het eerste deel. Na een korte tijd van lijden, neemt God de gelovigen op in de eeuwige heerlijkheid. Want...de lezers hoeven niet toegerust enz. te worden nadat zij geleden hebben.

Verder, de HSV vertaalt de woorden *toerusten, bevestigen, versterken en funderen*, in een wens/gebedsvorm. In het grieks heeft alleen toerusten een wens/gebedsvorm. De andere woorden, bevestigen, versterken en funderen, hebben een werkwoordsvorm die aangeeft, dat de Heere ze zeker zal vervullen.

Petrus versterkt, bemoedigt en vertroost dus zijn lijdende lezers. (Versterken, dat was ook de opdracht van de Heere Jezus Christus aan Petrus, toen die zijn eigen zwakheid leerde kennen, Lukas 22: 32.)

Versterking hebben de lezers nodig. Want lijden en verdrukking, geloofsaanvechting en twijfel kunnen je uit het lood slaan. Zodat het eens zo bloeiende geloofsleven met de Heere lijkt op de ruïne van een kasteel. De Heere *rust toe*, Hij volmaakt die ruïne weer. Hij ‘herstelt’ de gelovige. Hij maakt die voor het doel geschikt: de eeuwige heerlijkheid.

Hij *bevestigt*: zet alle losse stukken weer vast. Je komt weer vast in het Woord te staan.

Hij *versterkt*: geeft je nieuwe kracht om te strijden tegen duivel, wereld, zonde en je oude mens.

Hij *fundeert*: zet je weer vast op de rotsgrond Christus!

Werkelijk: God is de God van alle genade! Welke genade de strijdende christen ook ontbreekt, bij God kunnen wij die genade mild en overvloedig krijgen! Om Christus wil. Door het geloof in Christus. Zo bewaart God al de gelovigen voor Zijn heerlijke toekomst. Dat wij door genade zo’n christen zullen zijn. Wel nu nog lijdend, maar de goede strijd strijdend. Hoopvol op weg naar Gods toekomst in Christus.

God zij de heerlijkheid en de kracht in de eeuwen der eeuwen. Altijd. Geloofd zij God. In Hem is alle kracht. Ook voor de lijdende christenen. Amen. Zo is het en zo zal het zeker zijn.

Aan het slot pakt Petrus dus terug op het begin. Hij doet dat om zijn lezers ‘de troostvolle leer’ in te scherpen.

De verzen 10 en 11 hebben een sterke overeenkomst met 1 Petrus 1:3-5:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor u.

U wordt immers door de kracht van God bewaakt door het geloof tot de zaligheid, die gereedligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

12. *Met de hulp van Silvanus, die voor u, naar ik meen, een trouwe broeder is, heb ik met weinig woorden geschreven, u aangespoord en betuigd dat dit de ware genade van God is, waarin u staat.*

Silvanus is waarschijnlijk dezelfde persoon als Silas. (zie onder andere Handelingen 15: 22) Silvanus was een geboren Jood, die ook het Romeinse burgerrecht bezat. Silvanus/Silas is een bekende gelovige. Een medewerker van de apostel Paulus en de apostel Petrus. Hij bracht onder andere de ‘zendbrieven’ van Paulus en Petrus rond en Silvanus heeft ook deze brief van Petrus rondgebracht en mondeling toegelicht in de gemeenten. De apostel Petrus houdt Silvanus voor een betrouwbare, geloofwaardige broeder. Van nut voor de christenen aan wie Petrus schrijft. Door Silvanus heeft Petrus de christenen aangespoord, bemoedigd en betuigd, bewezen, dat wat hij schrijft de ware, echte genade van God is. De inhoud van Petrus’ brief vertolkt de ware genade van God.

Zijn lezers staan in die genade, zij staan daarop als op een rots. Ze hebben werkelijk deel aan deze rijke genade van God. Door Gods verkiezende genade in Christus Jezus.

13. *U groet de mede-uitverkoren gemeente die in Babylon is, en Markus, mijn zoon.*

Het woord *groet* betekent letterlijk: tot zich trekken. Petrus doet de 'hartelijke vreugdevolle' groeten van de mede-uitverkoren (*gemeente*) in Babylon. De groeten van de gemeenteleden die met hem door God zijn uitverkoren in Christus Jezus. Babylon: de gemeente die ligt in het gebied wat vroeger Babylonië was. Markus: dit is Johannes Markus. Johannes was zijn Joodse naam. Een geestelijke zoon van Petrus. Markus was een medewerker van Petrus en Paulus. En Markus was een neef van Barnabas. Zie Handelingen 12: 12. Kolossensen 4:10.

14. *Groet elkaar met een kus van de liefde. Vrede zij u allen, die in Christus Jezus bent. Amen.*

Petrus draagt zijn lezers op elkaar te groeten met een kus van liefde. Hij gebruikt hier hetzelfde woord voor groet als in vers 13. Omarm elkaar en kus elkaar. Met een kus van de liefde, van de agapè. Dit heeft dus niets te maken met zwoele erotiek, die er toen ook zoveel was. Het heeft wel te maken met zuivere, oprechte liefde, hartelijkheid, verbondenheid en trouw. De oproep om elkaar te kussen klinkt vaak in het N.T. en men kuste elkaar bij een groet. Zie Romeinen 16:16; 1 Korinthe 16:20; 2 Korinthe 13:12 en 1 Thessalonicensen 5:26.

Vrede voor u allen, die in Christus Jezus bent.

Amen: Dit alles staat vast. Het is waar en zeker. Gegronnd in het Woord van God.

De lezers zullen de brief hebben beantwoord met een krachtig: AMEN!

Vragen:

1. De lof aan God heeft een centrale plaats in Zijn Woord. De oproep om Hem te loven klinkt ook in deze brief van Petrus. Hoofdstuk 1 vers 3 en hoofdstuk 5 vers 11. Waarom is het loven van God zo belangrijk?
2. Naast onderwijs, aansporing, waarschuwing, worden de lezer van de brieven vaak krachtig bemoedigd. Waar vinden we dit terug in het gedeelte van deze avond? Waarom bemoedigt Petrus zijn lezers krachtig?
3. Bespreek de woorden *toerusten, bevestigen, versterken en funderen*, uit vers 10. De Heere wil deze zaken in ons leven geven. Welke plaats hebben hierin de prediking, bidden, bijbellezen en onderlinge gesprek?
4. We zien dat naast de apostel Petrus, andere personen een taak hebben in Gods Koninkrijk, zoals Silvanus, Johannes Markus, Barnabas en vele andere broeders en zusters. Welke gave ziet u bij uzelf of ziet u in de ander, om te dienen in onder andere Gods gemeente in Arnemuiden?
5. Het blijkt dat 'elkaar hartelijk begroeten' belangrijk is voor christenen. Waarom zou dat zo belangrijk zijn? Petrus en Paulus roepen zelfs op om elkaar te kussen. Petrus spreekt van een kus van de liefde. Hoe noemt Paulus deze kus? Zie de teksten genoemd bij de toelichting op vers 14.
6. Vaak komen we in de Bijbel het woord *Amen* tegen. Waarom zouden de bijbelschrijvers, geïnspireerd door de Heilige Geest, dat hebben gedaan?
We zien dat soms 'het volk' het Amen, ook beantwoordt met: Amen!
Om welke reden doen zij dat in Deuteronomium 27 vanaf vers 15?
Om welke reden in Nehemia 8: 6?
Om welke reden in Psalm 106: 48?
Wanneer Augustinus Gods Woord verkondigde, riepen de mensen regelmatig: Amen!
Zij stemden in met wat hij zei.
Roept u het weleens uit in uw hart, na het Amen van de preek: Amen.
Wanneer wij bidden is het tot eer van God, als wij ons gebed beëindigen met een hartelijk gelovig:
Halleluja, Amen.

